

Hayvanlar haram rızıklarını yediklerinde nasıl cezalandırılırlar?

Ali Karakaş: “Hayvanlar haram rızıklarını yediklerinde nasıl cezalandırılırlar? Hayvanlar bunu bilirler mi?”

HAYVANLARIN CEZALANDIRILMASI

Hayvanlar fitrî şeriata tabidirler. Fitrî şeriatta emirler fitrî olarak gelir, cezalar fitrî olarak kesilir. Bu şeriatın kurallarına uymak için akıl şart değildir. Yaratılmış olmak kâfidir. Hangi duyguyla, hangi özelliklerle yaratılmışsan, o duygudan imtihan edilirsin. İşine ihtiyar karışmadığı için de imtihanını başarıyla verirsin. Mesela köpeğin sadakati, kedinin şükür hisleri, keçinin inadı, aslanın pençesi ve şiddeti, atmacanın yırtıcılığı, serçenin korkusu ve çevikliği, tavuğun gözü karalığı fitrî olarak kendilerine verilmiş imtiyazlardandır. Fıtrat bu imtiyazlarla onları imtihan eder. Ama imtihan fitrî olduğu gibi, ödül de, ceza da fitrîdir. Akıl devreye girmez. Akıl girerse fitrî olmaktan çıkar, irade ve ihtiyar karışır ve başarısızlık düşer. İnsanlarda olduğu gibi.

Şefkat hissiyle yaratılmış olan hayvanların, sadece kendi yavrularına karşı değil, tüm canlılara karşı şefkatli olmaları, hırslarına ve tama'larına yenilmemeleri kendilerine fitrî olarak emredilir. Yani fitratlarına bu hisler yaratılıştan konulur. Hırsına ve tama'ına yenik düşüp şefkat hissini unutan bir hayvan hırsın ve tama'ın etkisiyle canlı bir hayvanı öldürürse, şefkat sıfatından, Müşfik isminden tokat yer.

KAPLANIN HELAL RIZKI

Üstad Hazretleri diyor ki:

“Bir çocuk, eline aldığı bir kuş veya bir sineği öldürse, şeriat-ı fitriyenin ahkâmından olan hiss-i şefkate muhalefet etmiş olur. İşte bu muhalefetten dolayı düşüp başı kırılırsa müstahak olur. Çünkü bu musibet o muhalefete cezadır. Veya dişi bir kaplan, öz evlâtlarına olan şiddet-i şefkat ve himâyeyi nazara almayarak, zavallı ceylânın yavrucuğunu parçalayarak yavrularına rızık yapar. Sonra, bir avcı

tarafından öldürölür. İŖte, hiss-i Ŗefkat ve himâyeve muhalefet ettiğinden, ceylâna yaptığı aynı musibete maruz kalır. İHTAR: Kaplan gibi hayvanların helal rızıkları, ölü hayvanlardır. Sağ hayvanları öldürüp rızık yapmak, Ŗeriat-ı fitriyece haramdır.”1

Burada tokadın akıl ile, hayvanın bilmesiyle alakası yoktur. Bilmese de tokat yer. Çünkü Ŗefkati vardı; ama hırsına yenildi, Ŗefkatini kullanmadı ve canlı hayvanı öldürdü. Bu defa kendisi de ceza olarak bir avcının silahına hedef oluyor.

YANINA KÂR KALMAZ

Peki, avcıya ceza yok mu? Var elbet. Avcının da yanına kâr kalmaz!

Abbasi Halifesi Harun ReŖid’in çok sevdiği bir gülfidanı vardı. Bahçıvana sıkıca tembih etti: “Aman bu gülfidanına gözün gibi bak!”

Olacak bu ya, bahçeye bir bülböl dadanır. Bülböl, daldan dala atlarken, yapraklarını gagalarken, gülü periŖan eder. Bahçıvan koŖarak durumu korkuyla Halife Harun ReŖid’e bildirir. Halife gülmeye baŖlar.

Bahçıvan ŖaŖırır. Halife: “Merak etme! Bülbölün yaptığı yanına kâr kalmaz!” der.

Halifenin kızmadığına sevinen bahçıvan, bahçeye döner. Bakar ki, bir yılan bülbölü yakalamıŖ, çalıların arasına süröklüyor. Bahçıvan heyecanla yine Halife’ye koŖar:

“Halife hazretleri, o bülbölü bir yılan yakalamıŖ; gözlerimle gördüm.” Der.

Halife yine gülümser ve “Merak etme! Yılanın yaptığı yanına kâr kalmaz!” der.

Bahçıvan yine bahçeye döner. Gülfidanlarının altını çapalarken bülbölü yiyen yılanı görür ve elindeki kazma ile yılanı öldürür.

Bahçıvanın yılanı öldürdüğünü gören Halife:

“Merak etme! Senin de yaptığın yanına kâr kalmaz!” der.

Gel zaman, git zaman, bahçıvan gözden düşer. Bir ihmali esnasında Halife kızar ve bahçıvanın zindana atılmasını emreder.

SENDEN DE HESAP SORAN OLUR

Bahçıvan zindana götürölürken bağıırır: “Diyeceklerim vardır!”

Bahçivan'ı Halife'ye çıkarırlar. Bahçivan der ki:

“Haşmet-meap efendimiz! B lb l çok sevdiğiniz g l  mahvetti. Size Őik yet ettim. ‘Yanına k r kalmaz’ dediniz. B lb l  yılan yuttu, yanına k r kalmaz dediniz. Yılanı ben  ld rd m. Benim de yanına k r kalmadı. Őimdi siz beni zindana gönderiyorsunuz. Sizin yanınıza k r kalacak mı?”

Zindancılar kızmıŐtı. Bahçivanı yaka pa a sürüklediler:

“Halifeyle nasıl konuŐuyorsun? O’ndan kim hesap sorabilir. Elbette yanına k r kalacaktır!”

Bahçivan’ın  ırpınıŐı Harun ReŐid’e dokunur. Nihayet zindancılara seslenir:

“Bırakın bahçivanı; doğru söyler! Kimsenin yaptığı yanına k r kalmaz! Kral da olsan, senden de hesap soran olur!” der.

Dipnotlar:

1- Mesnevi-i Nuriye, s. 64